

и неможе да бжде друголяче, затова бѣше привикнала на всичко и умѣше съ свойственъ ней юморъ да отблъсва голѣмитѣ неприятности. Тя обичаше да се шигува, тя даваше бакшишъ на чиновницитѣ и тѣ я обичаха. И тая жена никакъ неможеше да резбере, защо нейниятъ синъ толкова страни отъ турцитѣ? Защо събира около си младитѣ българи и имъ разказва за швейцарски, нидерландски, испански, италиански, и за други нѣща, които нѣматъ нищо общо съ търговията? Тя бѣше запомнила нѣкои отъ „сказкитѣ“ на сина си, но никакъ неможаше да разбира, какво добро ще има отъ тѣхъ.

Единъ пжтъ синъ ѝ поиска двѣстѣ „минца“.

— Защо ти сж? го попита тя.

— Револвери да купя, отговори той.

— Ти стока ще купишъ, нали?

Тя бѣше увѣрена, че синъ ѝ купува револвери за проданъ. Тридесетъ или четиридесетъ револвера могатъ се купи за двѣстѣ минца и защо му сж толкова ако не за проданъ? Тя даде паритѣ и чакаше пристиганието на стоката, а между това синъ ѝ се приготвяше на пжтъ.

— Кадѣ ще идешъ?

— Въ Влашко.

— За много ли врѣме?

— Нѣ, не за много врѣме . . . Азъ нѣма да се върна единъ, каза той.

— Какъ тѣй? Ти *кокона* ли си избра тамъ? го питаше майка му съ нѣжна майчина любовъ.

— Нѣмамъ врѣме сега азъ да мисля за кокони, отговори той.

Между това, когато Мокра очакваше синътъ си, изъ България се прѣсна слухъ за вълненията, прѣдизвикани отъ навлизанието на четата отъ Влашко. Тѣзи слухове обезпокиха малко Мокра, защото синъ ѝ се намиралъ въ тая именно страна, отъ кадѣто дойде тайната чета. Стѣчението на тѣзи обстоятелства ѝ се показваха съвършено случайни, но тя въ всекий случай се безпокояше и съ жадность сръщаше всеко едно извѣстие.

Тѣй като тя вѣрвеше, че властитѣ трѣбва да знаятъ най-добритѣ извѣстия, то при първиятъ удо-